

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 07 sierpnia 2020 roku około godziny 8.30 I. T. wspólnie z córką O. udały się samochodem P. (...) nr rej. (...) na targowisko miejskie w B.. Zaparkowały pojazd na parkingu przy ulicy (...) obok targowiska, a następnie I. T. udała się na zakupy, zaś O. T. została w samochodzie, oczekując na powrót matki.

dowód: zeznania świadka I. T. k. 48, zeznania świadka O. T. k. 9 – 10, 46 – 47.

O. T. siedziała na miejscu obok kierowcy. Samochód P. zaparkowany był tyłem do wyjazdu z parkingu. W pewnym momencie O. T. poczuła niezbyt silne uderzenie w lewą stronę pojazdu, w którym siedział, w jego tylną część. Zauważyła wówczas przejeżdżający obok samochód osobowy. Nie rozpoznała jego marki i nie zapamiętała koloru, jednakże zapisała na kartce numer rejestracyjny tego auta (...). Kierujący tym samochodem zaparkował pojazd przed samochodem P., a następnie wysiadł z auta i obejrzał jego bok. Nie podchodził do O. T., ta również do niego nie wysiadała, obawiając się go. Kierujący, którym był mężczyzna w starszym wieku, w czapce na głowie i maseczce udał się na zakupy. Po pewnym czasie wrócił, spojrzał jeszcze raz na siedzącą w samochodzie O. T., a następnie wsiadł do swojego auta i odjechał.

dowód: zeznania świadka O. T. k. 9 – 10, 46 – 47, częściowo wyjaśnienia obwinionego T. Z. k. 18 - 19.

Gdy I. T. wróciła do samochodu, córka poinformowała ją o zdarzeniu i przekazała zapisany numer rejestracyjny pojazdu sprawy. I. T. stwierdziła, że w ich pojeździe przerysowany jest tylny zderzak po lewej stronie, po łuku tego zderzaka. Postanowiła poinformować o zdarzeniu Policję.

dowód: zeznania świadka I. T. k. 48, zeznania świadka O. T. k. 9 – 10, 46 – 47, notatka urzędowa k. 1.

W samochodzie P. o nr rej. (...) stwierdzono na tylnym zderzaku z lewej strony, na wysokości 50 centymetrów zarysowanie i otarcie o długości 17 centymetrów i szerokości 3 centymetrów. Na otarciu stwierdzono obecność drobinek w kolorze ciemnym.

dowód: protokół oględzin k. 12.

Właścicielem samochodu S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) jest obwiniony T. Z..

dowód: wyjaśnienia obwinionego T. Z. k. 18 – 19.

W dniu 24 sierpnia 2020 r. dokonano policyjnych oględzin pojazdu marki S. (...) nr rej. (...). Nie stwierdzono na nim wówczas żadnych obrażeń. Podczas oględzin tego pojazdu obecny był także właściciel samochodu P. (...) J. T. wraz z córką O.. O. T. rozpoznała wówczas obwinionego T. Z. po ogólnym wyglądzie.

dowód: zeznania świadka O. T. k. 9 – 10, 46 – 47, protokół oględzin k. 15, notatka urzędowa k. 16.

T. Z. jako kierowca był karany mandatem karnym za przekroczenie prędkości w obszarze wiejskim w dniu 31.10.2019 r.

dowód: informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k. 20.

Na etapie czynności sprawdzających T. Z. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu zdarzenia był na targowisku miejskim swoim samochodem S. (...) nr rej. (...). Parkował na parkingu przy głównym targowisku. Nie zwrócił uwagi, przy jakim pojeździe zaparkował swoje auto. W swojej ocenie nie uszkodził żadnego samochodu. Nie widział też żadnych osób w zaparkowanych samochodach.

dowód: wyjaśnienia obwinionego T. Z. k. 18 – 19.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy w sposób nie budzący wątpliwości pozwala przyjąć, że obwiniony T. Z. popełnił zarzucane mu wykroczenie drogowe z art. 98 KW.

Za przyjęciem takiego stanowiska przemawiają wiarygodne zeznania świadka O. T., na której oczach doszło do przedmiotowego zdarzenia drogowego. Świadek zarówno na etapie czynności sprawdzających, jak i na etapie postępowania sądowego w sposób jednolity i konsekwentny opisała przebieg zdarzenia oraz przyczyny jej powstania. Stanowisko to jest zresztą częściowo zgodne w tym zakresie z wyjaśnieniami samego obwinionego, który nie kwestionował faktu, iż w dniu zdarzenia był na targowisku miejskim swoim samochodem S. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Trudno przyjąć, iż O. T. – przebywająca w pojeździe zaparkowanym tuż za samochodem obwinionego – nie byłaby w stanie zauważyć przebiegu zdarzenia i zapamiętać cech charakterystycznych pozwalających na zidentyfikowanie zarówno pojazdu obwinionego, jak i samego T. Z.. Sąd oczywiście zauważa, iż O. T. nie wysiadała z samochodu, zaś podane przez nią cechy pozwalające na identyfikację nie są kompletne, jednakże kwestie te dają się logicznie wytłumaczyć. O. T. nie wysiadała bowiem z samochodu, albowiem najzwyczajniej w świecie się bała. Takie wytłumaczenie przekazała swojej matce i w ocenie Sądu jest to wytłumaczenie bardzo rozsądne. O. T. jest osobą bardzo młodą, jeszcze niedoświadczoną życiowo, do tego drobnej budowy ciała, a więc naturalnym jest, iż uznała, że brak jej predyspozycji do przeprowadzenia rozmowy ze znacznie od niej starszym sprawcą zaistniałego zdarzenia drogowego.

Faktem jest, iż jeżeli chodzi o samochód obwinionego O. T. jedynie zapisała numer rejestracyjny pojazdu, nie była natomiast w stanie podać marki, a nawet koloru tego pojazdu. Pomijając już fakt, iż numer rejestracyjny jest wystarczającym wyznacznikiem pozwalającym na jednoznaczną identyfikację pojazdu wskazać należy, iż z uwagi na stres związany z zaistniałą sytuacją i sygnalizowane powyżej obawy O. T., okoliczność ta nie może budzić wątpliwości.

Również nie może przesądzać o niewinności obwinionego fakt, iż w swoich pierwszych zeznaniach O. T. wskazała, że kierujący samochodem był mężczyzna w starszym wieku, w jej ocenie ponad pięćdziesięcioletni. Pamiętać należy, iż obwiniony miał wówczas na twarzy maseczkę, zaś na głowie czapkę, co utrudniało dokładne rozpoznanie i identyfikację, zaś sama O. T. znajdowała się w stresie związanym z zaistniałą sytuacją, więc tego typu wskazanie nie może dziwić. Tym bardziej, że określenie wieku, wyglądu oraz cech charakterystycznych obserwowanej osoby ma charakter bardzo subiektywny i nierzadkie są przypadki, iż kilka osób obserwujących tę samą osobę, opisuje ją później w sposób odmienny.

Pamiętać także należy, iż O. T. uczestniczyła wraz z ojcem w oględzinach pojazdu obwinionego i wówczas rozpoznała osobę T. Z.. Co więcej sama wskazała, że obwiniony jest mężczyzną znacznie starszym, niż pierwotnie sądziła i wskazywała.

Zeznania O. T. i jej matki I. T. (która знаła przebieg zdarzenia jedynie z opowieści córki) Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Są one bowiem spójne, konsekwentne, a co istotne korespondują ze sobą w szczegółach.

Sąd oczywiście zauważa, iż podczas oględzin w dniu 24 sierpnia 2020 r. na pojeździe obwinionego nie ujawniono żadnych śladów wskazujących, iż mógł on uczestniczyć w kolizji. Pomijając już fakt, iż w samochodzie obwinionego na skutek zdarzenia mogło nie dojść do powstania widocznych śladów (przypadki tego typu nie są wcale rzadkością) to podkreślić należy, iż pomiędzy zdarzeniem, a oględzinami upłynęło 17 dni. Okres taki pozwalał nie tylko na własnoręczne zapastowanie i wypolerowanie ewentualnych otarć, ale nawet na poważne, warsztatowe naprawy blacharskie. Z tego powodu brak uszkodzeń na pojeździe obwinionego w dniu oględzin nie może przesądzać o braku jego winy.

W ocenie Sądu T. Z. wykorzystuje fakt, iż pomiędzy zdarzeniem, a czynnościami procesowymi z jego udziałem upłynął dość długi okres (który niestety należy złożyć na karb bezczynności organów Policji, gdyż I. T. poinformowała o zaistniałym zdarzeniu drogowym bezpośrednio po jego zaistnieniu) i wykorzystując istniejące wątpliwości kwestionuje swoje sprawstwo w zakresie błędnego w istocie zdarzenia drogowego.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd uznał, iż wina T. Z. nie budzi żadnych wątpliwości.

Zachowanie obwinionego polegające na tym, że w dniu 07 sierpnia 2020 roku o godz. 8.40 na parkingu samochodowym przy targowisku miejskim mieszczącym się przy ul. (...) w B., woj. (...), kierując samochodem osobowym marki S. (...) o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru parkowania, w wyniku czego otarł przodem swojego samochodu w prawidłowo zaparkowany pojazd marki P. o nr rej. (...), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa poza drogą publiczną dla siedzącej w pojeździe marki P. pasażerki O. T. – wyczerpuje dyspozycję art. 98 KW.

Odpowiedzialności z art. 98 KW podlega każdy, kto poza drogą publiczną, strefą zamieszkania lub strefą ruchu prowadzi samochód nie zachowując należytej ostrożności i powoduje zagrożenie bezpieczeństwa innej osoby. Sytuacja taka zachodzi w przedmiotowej sprawie, albowiem T. Z. doprowadził do kontaktu pojazdów (jedynie z uwagi na fakt, iż miało to miejsce poza drogą publiczną zachowanie to nie może być określane kolizją) naruszając zasadę bezpieczeństwa określoną w art. 23 ust. 1 pkt. 2 Prawa o ruchu drogowym, zgodnie z którą kierujący pojazdem przy wykonywaniu manewru omijania winien zachować bezpieczny odstęp od omijanego pojazdu.

Wymierzona obwinionemu kara zasadnicza 200 złotych grzywny jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu mu zarzucanego oraz stopnia winy T. Z. oraz spełni cele kary w zakresie jest oddziaływania ogólnie - społecznego oraz cele kary w zakresie represji indywidualnej.

Na podstawie art. 627 KPK w zw. z art. 119 KPW Sąd obciążył T. Z. obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania w łącznej kwocie 150 złotych, na którą składają się zryczałtowane wydatki w kwocie 120 złotych oraz opłata w kwocie 30 złotych wymierzona na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych /tekst jednolity Dz. Ust. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm./.